

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Grønlands Selvstyre tiltræder Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet (Istanbulkonventionen)

(Naalakkersuisoq for Børn, Unge og Familier)

(1. behandling)

Det er hjertevarmende og fantastisk at se sine idéer blive til virkelighed. På Efterårssamlingen i 2021 stillede jeg forslag om, at Grønland skulle tiltræde Istanbulkonventionen, der er Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet.

Dengang blev jeg rørt over at se og mærke opbakningen fra befolkningen og fra mine kolleger her i Inatsisartut. Den opbakning takker jeg for, og den opbakning er grunden til, at vi dag påbegynder den endelige proces i forhold til at tiltræde konventionen.

Jeg er stolt over, at vi er enige om, at vold mod kvinder og vold i hjemmet er alt for omfattende og noget, som vi alle skal bekæmpe. Voldens konsekvenser viser sig i store dele af vort samfund og i vores systemer. At bekæmpe dette kræver, at vi får mobiliseret civilsamfundet – det her er en fælles indsats. Det er derfor jeg gør meget ud af, at vold kun kan bekæmpes ved en fælles indsats.

Naalakkersuisut har desværre en lidt anden tilgang. Her holder man meget af at klappe sig selv på skulderen og fremture med en holdning om, at det er Naalakkersuisut, der ved bedst. Dette bliver meget godt eksemplificeret i forbindelse med fremlæggelsen af dette forslag, hvor Naalakkersuisut højt og flot beskriver, at det er Naalakkersuisuts helt store vision at bekæmpe vold. Det er flotte ord, men jeg er ikke enig i at den store vision skal være Naalakkersuisuts. Det skal være vores allesammens vision. Det skal være den enkelte borgers vision.

Fra politisk side har vi alt for længe sovet i timen og ladet stå til. Naalakkersuisut har ikke været visionære på dette område. Volden i hjemmene og i samfundet generelt er ikke faldende. Derfor kræver det her en helt anden tilgang end flotte ord fra Naalakkersuisut. Det kræver sammenhold og mobilisering af civilsamfundet, hvis forebyggelsen og tiltrædelsen af Istanbulkonventionen skal virke efter hensigterne.

Hvis Naalakkersuisut havde været så konkrete i deres visioner og haft et ønske om et seriøst indhug i bekæmpelsen af vold, så havde man også tilsluttet sig Demokraatits forslag på Efterårssamlingen, som handlede om at lave en målbar plan for at reducere voldstilfælde med 25 procent henover en årrække. Dette ville være forpligtende og visionært for at sikre et seriøst tværsektorielt samarbejde. Naalakkersuisut har i stedet valgt at fokusere på handlingsplaner, der hverken er målbare eller effektive. Det er hverken visionært eller ambitiøst.

Tværtimod så virker Naalakkersuisut alt for passive og selvtilfredse med de nuværende indsatser. Naalakkersuisut skriver således, at Grønland i høj grad efterlever konventionens bestemmelser og at man ved Efterårssamlingen også har gjort et stykke arbejde for at tilpasse retsplejeloven. Det er rigtig fint.

Men hvor er visionen? Kan vi sige højt, hvad vores mål er i stedet for blot at sige, at vi ikke tolerer vold i hjemmet samt vold mod kvinder og børn? Er det nok, at der kun bliver sat fokus på vold mod kvinder på kvindernes internationale kampdag, der efterhånden handler mere om eksempelvis ligestilling end om de helt nære problemer som vold og voldtægt i hjemmet? Bør vi ikke kunne sige, at psykisk vold også skal kunne anmeldes? At vi fjerner krav om beviser ved anmeldelse om voldtægt? At vi sikrer retskrav for traumehjælp for ofrene? At børnene sikres et trygt hjem ved at fjerne voldsforbryderen, husspektaklerne fra hjemmet og ikke fjerne en familiemor med børn fra vante rammer? At vi sikrer hurtigere sagsbehandlingstider ved retssager i forbindelse med vold og trusler om vold? At vi laver nudging på gadeplan, hvor vi præger hinanden til sunde og forebyggende aktiviteter og samtidigt en klar politik om NEJ til vold?

Jeg kunne komme ind på mange andre eksempler, og ville ønske, at vi kunne gøre endnu mere på dette vigtige område for at sikre, at fremtidens børn præges til i højere grad at lære at leve i vores land med gensidig og mellemmenneskelig respekt for hinanden. Lære at vold aldrig er en god løsning.

Med disse ord henviser vi forslaget til udvalgsbehandling med henblik på at afklare i hvor høj grad de enkelte kapitler i Istanbulkonventionen efterleves i vores samfund i dag, og hvordan vi rent politisk kan skabe endnu bedre rammer for at forebygge vold i kraft af denne.